

Då på den fäntan, röd och varm,
Man ej kan se sig mått. :/:

När rågen knäpper, reds vår fest;
Gladt skall mitt bröllopp stå.
Då hwilar spade, plog och låst,
Och muntra pålskor gå! —
Då kring den fyllda bågaren
Sig samlar hela byn.
För bruden dricks, — för brudgummen;
Och glädje hörs mot skyn. :/:

Köfkar i Till. Bk; i parti 23 Till. Bk boken.

Upsala, S. W. P. Lefflers Boktryckeri, 1835.

GS 1305

Visor och Berättelser

jemte andra småstycken,
äldre och nyare.

—○○○○—
Nummer 8.

Bonden och hans Fästmd.

Sjunges som: Jag war en ältä Muntergd
i mina unga dar, m. m.

Nej, Fogdens Hilda ej min syn
Förbrar, fast hon är rik. —
Ej slicka fins i hela byn
Min rassa Hanna lik.
Dyrt fladder aldrig på sig bår
Den slickans sköna kropp,
Fast oprydd hon dock fagraft är,
Lif rosens unga knopp. :/:

Hur ren och frisk är hennes hy;
Hur bjertröd hennes mun:
Dess bröst en snöhwit morgonsty,
Swälld öfwer fogens rund.
Det pigga dgats gnistor små
Som blixtrar sprida sig.
Hwarthålst hon ser, jag tror ändå
Att hon blott ser på mig. :/:

Hon plockar rosen glad i lund,
Då Maj sin krona bär.
I skördequällens muntra stund
Hon främst i Dansen är.
Med henne swånga Jöns och Jan
På Lånsmans loge fring.
Ja, åfwen mången knädd från stan
Far i den glada ring. ;:

Jag sitter lugn på bänk och ser
Dem swinga par om par,
Men Hanna sträcker hand och ler,
Mig in i ringen drar. —
Skallmejan klingar. — Arm i arm
Min Hanna, wig och lätt,
Mig för, så wäl i påskans larm,
Som sedig menuett. ;:

Hon wid en swång på golfwet låg;
Men, se; — jag rest'na strart;
Derwid ett blottadt knä man såg,
Ett knä, så hwitt, som war.
Förbryllad blef då mången dräng. —
Man wille slå, — ja dö,
För att i dansens pra fläng
Berdfwa mig min md. ;:

Om sommardagen rastet och lätt
Wi stötte slottens wärk
Min lja för fring ångens slätt;

Hon följde med sin hârf.
Hur skönt i winden fladdrade
Des halmhatts röda bånd:
Hur lugnt till slut man hwilade
Wid källans blomsterrand! ;:

Der granna fransar slätades
Af wåppling och famill;
Der mången smållkys wärlades
I hö, wid kyrkans drill.
Hur trygg uti min famn hon låg:
Hur blomstrande och quick!
Ej till des snörlifs skatter såg
En enda lysten blick. ;:

Låt Hilda stolt på stadens bal
Kringfladdra grann och ny,
En pappersdocka, blek och skral
Mot Hannas wårt och hy.
Ej för des fot jag fölle ner,
För all den glitterkrud;
I Hannas blick min lycka ler,
Blott Hanna blir min brud. ;:

Herr Pastorn ofta frågar mig,
Då jag des tiond för:
"Nå, Olle! skall du gista dig?"
"Jag sådant rykte hör."
Och från hwar bänk hwad sorl och larm,
När hon i kyrkan trådt;